

אוצר החכמה

אוצר החכמה

דף 1234567

אִגֶּרֶת הַיְהוּדִי

עֲשֶׂת הַיְסוּדוֹת בְּחַיֵּי הַיְהוּדִי

ה'תשפ"ב

הַיְסוּד הָרִאשׁוֹן - יְדִיעַת מְצִיאוֹת ה'

הַיְהוּדִי - יְסוּד חַיֵּיו וְתִשְׁתִּית הַכֶּרֶתוֹ הִיא יְדִיעַת מְצִיאוֹת ה', מְרַכֵּז רַעֲיוֹנָיו וְצִיר מַחְשְׁבוֹתָיו הוּא שֵׁשׁ אֱלֹקִים 'הִי הָהוּה וְהִיָּה' שֶׁהוּא אֲדוֹן הַכֹּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְעוֹשֶׂה לְכָל הַמַּעֲשִׂים, הוּא הַבּוֹרָא, וְהוּא הַמֶּלֶךְ וְהַמְּנַהֵיג, הוּא הַקּוֹבֵעַ וְהַפּוֹעֵל הַכֹּל וְכִמּוֹ שְׁכָתוֹב - **שָׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקֵינוּ ה' אֶחָד** (דברים ו, ד). **אַתָּה הָרֵאָתָ לְדַעַת כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד מַלְבָּדוֹ** (שם ד, לה).

הַכֶּרֶה נִשְׁגָּבָה זֶה, אוֹפֶפֶת אֶת נַפְשׁ הַיְהוּדִי וְהוּא מִתְהַלֵּךְ עִמָּה וְחוֹשֵׁב עָלֶיהָ תְּדִיר, כְּכַתוּב - **שׁוֹיִתִּי ה' לְנֶגְדִי תָמִיד** (תהילים טז). וּמִטָּל עָלָיו לְהִתְבּוֹנֵן בִּידְעָה רּוֹמְמָה זֶה וְלִהְיוֹת בָּהּ בְּכָל עֵת, עַד שֶׁתֵּהָא מִתְיַשְׁבֵּת עַל לְבֹ בַּפִּשְׁטוֹת וּבִבְהִירוֹת, וְכִדְכָתִיב - **וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֵל לְבַבָּהּ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים בְּשֵׁמִים מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד** (דברים ד, לט).

וְעוֹד יֵשׁ בִּידּוֹ שֶׁל הָאָדָם לְהַגִּיעַ לְמַעֲלוֹת רָמוֹת בְּהַשְׁגַּת דְּבַר נִשְׁגָּב זֶה, כִּאֲשֶׁר יַעֲמִיק וְיִרְחִיב בּוֹ וְיִשְׁפִּיל לְדַעַת שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ 'מַחֲבֵיב הַמְצִיאוֹת', וְיִבּוֹא בְּסוֹד ה' לְהַשִּׁיג יְחִידוֹ וְיִתְבָּרֵךְ בְּאַסְפֵּקלָרִיא הַמְּאִירָה וְלַצָּפוֹת ב'מֶרְכָּבָה' מְדֻרָּגוֹת נִפְלְאוֹת עַד אֵין קֵץ.

הַיְסוּד הַשֵּׁנִי - הַכֶּרֶת מַלְכוּת ה'

הַיְהוּדִי - מְכִיר בְּמַלְכוּת ה', שֶׁכָּל מָה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּעוֹלָם הוּא בְּהַשְׁגָּחָתוֹ וּבִגְזָרָתוֹ - וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה (תהילים קג). וְכִמּוֹ שֶׁאָמְרוּ - **אֵין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ מִלְּמַטָּה אֶלָּא אִם כּוֹן מְכַרִּיזִין עָלָיו מִלְּמַעְלָה** (חולין ז:). וְגַם מָה שֶׁהָאָדָם יוֹזֵם וּפּוֹעֵל בְּכַחוֹת עֲצָמוֹ הוּא מֵאֵת ה' כְּכַתוּב - **כִּי הוּא הֵנִתָּן לָךְ כַּח לַעֲשׂוֹת חֵיל** (דברים ח, יח).

א. ויודע היהודי נאמנה שה' יתברך מנהיג את העולם בהשגחה פרטית, והכל במשפט צדק כפי מעשיו של האדם, כאמור - **גדל העצה ורב העלילה אשר עיניך פקחות על כל דרכי בני אדם לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו** (ירמיה לב, יט). וכדכתיב - **כי עיניו על דרכי איש וכל צעדיו יראה** (איוב לד, כא). וכן כתוב - **משמים הביט ה' ראה את כל בני האדם, ממכון שבתו השגיח אל כל ישבי הארץ, היצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם** (תהילים לג). ומטל על האדם לשם על לבו דבר זה, ולהיות ירא את ה' ומשפטיו ולפליס את דרכיו כראוי, וכדכתיב - **סמך מפחדך בשורי וממשפטיך יראתי** (שם קיט).

היהודי שלו ורגוע, בידעו שהנו מנהג ומובל בבטחה בידי הנאמנות של הקב"ה.

וצריך האדם לחסות ולהשען על ה' ולהשליך עליו את כל יָהבו, ככתוב - **השלך על ה' יִהְיֶה וְהוּא יִכְלֶלְךָ** (שם נה). ובגין כך ששם בה' בטחוננו משגיחים עליו מן השמים השגחה יתרה והוא משפע בחסד רב, וכדכתיב - **והבוטח בה' חסד יסובבנו** (שם לב). וכתיב - **ברוך הגבור אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו** (ירמיה יז, ז).

סמוך ובטוח הוא היהודי על הנהגת ה' יתברך, והוא מרצה ומקבל בשמחה ובאהבה את כל המאורעות ואת כל המתרחש עמו מבלי כל התרעמות והתמרמרות, כי הוא מאמין ובטוח שהכל נעשה בצדק ובמשפט בחסד וברחמים. ועוד יודע הוא שכל מה שעושה הקב"ה הכל לטובה, כמאמרו של התנא רבי עקיבא - **כל מה דעביד רחמנא לטב עביד** (ברכות ס:). וכמו שדרשו חכמים בפסוק - **ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך** - **בכל מדה ומדה שהוא מודד לך ה' מודה לו** (ברכות נד).

היהודי מסכים לכל מה שהקב"ה עושה, ואין לבו חלוק עליו, ולא עוד אלא שהוא מרצה ונדעתו נוחה בכל המתרחש עמו, מעצם הדבר שכן הוא רצון ה'.

היסוד השלישי - המית הלב אל ה'

היהודי - לבו הומה רגשות מכבוד ה' יתברך ומנפלאות מעשיו אשר גדלו וטובו מלא עולם. הפכתו הבהירה והברורה במציאות ה' ובמלכותו אופפת את נשמת היהודי ומסעירה אותו ברגשות קודש. ומטל עליו להפנים ידיעה נשגבה זו בתוך פנימיות לבו ולהחדירה בקרבו, עד שיחנה אותה בנפשו, ומתוך כך יהא משתאה מגדל רוממות קדשתו יתברך, ויתמלא ברגשות הערצה והכנעה אהבה ויראה מלפניו, כמו שכתוב - **ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך** (דברים ו, ה).

עַל הַיְּהוּדִי לְהִשְׁתַּוְּקֶק לְקִרְבַּת ה', וְיִהְיֶה שׁוֹגֶה בְּאַהֲבָתוֹ תָּמִיד, עַד שֶׁתִּכְבַּשׂ אֶת כָּל אִישִׁיתוֹ וְיִתְּהָא נַפְשׁוֹ קְשׁוּרָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ כְּכַתוּב - **וּלְדַבָּקָה בּוֹ** (שם יא, כב).

וְעוֹד יֵשׁ בְּיָדוֹ שֶׁל הָאָדָם לִהְיוֹת עוֹלָה וּמִתְעַלָּה לְדִרְגוֹת נִשְׁגָּבוֹת הֵן בְּעֵנִיין הִירָאָה שְׁמִתוֹךְ הַכֶּרֶתוֹ בְּנוֹרָאוֹת קְדוּשַׁת ה' תִּאֲחַזְנוּ חֵיל וּרְעֵדָה וְיִהְיֶה נִרְתַּע נִרְעַשׂ וְנִפְחַד מִהַדָּר גְּאוֹנוֹ וּמִשְׁגָּב רֹמְמוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וְהֵן בְּעֵנִיין הָאֲהֲבָה וְהַדְּבִיקוֹת שִׁיגִיעַ לְצִמְאוֹן וְכַמִּיהָה, עֲרָגָה כְּסוּפִין וְכִלּוֹת הַנֶּפֶשׁ אֶל ה' וְכַמּוֹ שְׁאֵמֶר דָּוִד - **צִמְאָה לָּהּ נַפְשִׁי כָּמָה לָּהּ בְּשׁוּרִי** (תהילים סג), **וְכִסְפָּה וְגַם כָּלֶתָה נַפְשִׁי לְחִצְרוֹת ה'** (שם פד). וְכִלְשׁוֹן הַמְּשׁוֹרֵר - **נַפְשִׁי חוֹלַת אֲהֲבָתְךָ** (ידיד נפש').

הַיְסוּדוֹת הַרְבִּיעִי

הַיְסוּד הַרְבִּיעִי - עֲבוֹדַת ה'

הַיְּהוּדִי - תִּפְקִידוֹ וּמִשְׁמִית חַיּוֹ לִהְיוֹת עֶבֶד נֶאֱמָן לַה', לְעַבְדוֹ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חֲפִצָּה, כְּאֵמֹר - **וּלְעַבְדוֹ בְּכָל לִבְכֶּם וּבְכָל נַפְשְׁכֶם** (דברים יא, יג).

מִשְׁהִתְמַלֵּא לֵב הָאָדָם וְגֵאוֹ רִגְשׁוֹתָיו מִגִּדּוֹל קִדְשַׁת ה' וּמִרֹמְמוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, מִטָּל עָלָיו לִבְטָא זֹאת, וְלִבּוֹא לִפְנֵי בְּהִלָּל וּרְנָנָה בְּשִׁיר וּשְׁבָחָה, וְלִתֵּת לוֹ כְּבוֹד וְעֹז, כְּכַתוּב - **עַם זֶה יִצְרָתִי לִי תִהְיֶה לִי יִסְכְּרוּ** (ישעיה מג, כא). **זֶה אֲ-לִי וְאֵנִי הוּא אֱלֹקֵי אֲבִי וְאַרְמְמָנָהוּ** (שמות טו, ב).

וְכֵן מִטָּל עַל הַיְּהוּדִי לִכְבֹּד אֶת שֵׁם ה' וּלְשִׁרְתּוֹ, לִבּוֹא אֶל מִקְדָּשׁוֹ וּלְהִשְׁתַּחֲוּוֹת לִפְנֵי בְּהִדְרַת קוֹדֶשׁ, לְהַגִּישׁ מִנְחָה וּלְהַקְטִיר זֶבַח וְעוֹלָה.

וְעֲבוֹדַת הַלֵּב - הִלָּא הִיא הַתְּפִילָּה עַל כָּל חֻלְקִיהָ, שֶׁהָאָדָם עוֹמֵד לִפְנֵי ה' וּמִתְיַחַד עִם קוֹנוֹ מִתְפַּלֵּל וּמִתְחַנֵּן, מִבְּקֵשׁ וּמוֹדֶה, מִבִּיעַ אֶת רִגְשׁוֹת לִבּוֹ וְשׁוֹפֵף לִפְנֵי אֶת שִׁיחוֹ. וְכַמּוֹ שְׁאֵמֶר - **לְעַבְדוֹ בְּכָל לִבְכֶם - אִיזוֹ עֲבוֹדָה שְׁבֵלָב זֶה תְּפִילָּה** (תענית ב.). **וְחִסְדִּים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה, הֵיוּ מִתְבּוֹדְדִים וּמִכּוֹנִים בְּתִפְלָתָם עַד שֶׁהָיוּ מַגִּיעִים לְהִתְפַּשְׁטוֹת הַגִּשְׁמִיּוֹת וּלְהִתְגַּבְּרוֹת כַּח הַשִּׁכְלִי, עַד שֶׁהָיוּ מַגִּיעִים קְרוֹב לְמַעֲלַת הַנְּבוּאָה** (שולחן ערוך אורח חיים סימן צח).

עֲבוֹדַת ה' נִשְׁגָּבָה, הִיא לְקַדֵּשׁ אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, לִכְבֹּד וּלְעַנֵּג אֶת הַיּוֹם אֲשֶׁר קִדְּשׁוֹ ה' לְשִׁמּוֹ, לְשָׁבוֹת וּלְנוּחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה. וְכֵן לַעֲשׂוֹת אֶת מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קוֹדֶשׁ וּלְחוּג אוֹתָם לִפְנֵי.

על היהודי לקרא בשם ה', **להודיע לבני האדם גבורתיו וכבוד הדר מלכותו** (תהילים קמה). **לפרסם עלילותיו ולספר את נפלאותיו, ככתוב - אתם עדי נאום ה'** (ישעיה מג, י). וכן מטל עליו לגדל ולקדש את שם ה' הגדול והנורא כאמור - **ונקדשתי בתוך בני ישראל** (ויקרא כב, לב), וצריך הוא להיות נכון למסור את נפשו ולבוא באש ובמים עבור קדשת שמו.

החומר התכונה

היסוד החמישי - תורת ה'

היהודי - התורה היא חיי ונשמת אפו, ועל בן הוא הוגה בה יומם ולילה לא ינוח ולא ישקט, כדי לדעת את הדרך אשר ילך בה ואת המעשה אשר יעשה. וכמו שאמרו - **תלמוד גדול שהתלמוד מביא לידי מעשה** (קידושין מ:). ומאחר שהתורה היא חכמת ה' הנתונה מפיו חביבה היא אצל היהודי מכל חמודות תבל, וכמו שאמר דוד - **טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף** (תהילים קיט). ותאב הוא לדעת ולהבין את כל דבריה חקותיה ומשפטיה.

וכאשר זוכה האדם לאהבת התורה, וישר מצוותיה כובש את לבו, אזי משתעשע הוא תדיר בזיו חמדתה וצוף מתיקותה, ושח בה כל היום, והיא לו למשיב נפש ולשמחת לב.

ומטל על היהודי לעסק בתורה בכל שעה וזמן פנוי שיש בידו, וכדכתיב - **והגית בו יומם ולילה** (יהושע א, ח). ועל כל פנים חייב הוא לקבץ עתים לתורה אחת ביום ואחת בלילה. אמנם אלו אשר חשקה נפשם לזכות לכתרה של תורה, פורשים למענה מכל עניני העוה"ז וממיתים עצמם באהלה של תורה, ומקימים בעצמם את כל מ"ח הדברים אשר התורה נקנית בהם. אשרי חלקם. ואמרו - **אפילו כל מצוותיה של תורה אינן שוות לדבר אחד מן התורה** (ירושלמי פאה פ"א ה"א).

ויש לו ליהודי לעלות במעלות השגת התורה, על ידי שיהא עמל ויגע להעמיק בסוד מעמקה ואורות פנימיותה, לגלות סתרים ולפענח צפונות, טעמי תורה ורזי תורה. וכמו שביקש דוד - **גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך** (תהילים קיט).

ועוד מוסיף בן-העליה ללטש את נפשו לקדש את אישיותו ולצחצח את סברתו, עד שזוכה ששכלו ודעתו יספימו לדעת תורה - דעת האלקים, ולמעלה מכך עד לדרגה שהוא מעצמו מלבו וסברתו הנה אומר בן, שעל זה אמרו חכמים שהתורה נקראת **תורתו - תורה דיליה** (קידושין ל:). ואמרו בזהר - **אורייתא וקוב"ה וישראל**

חד. ולעתיד לבוא יזכו כל בני ישראל לדרגה של - נתתי את תורת בקרבם ועל לבם אכתבנה (ירמיה לא, לב).

וכן מטל על כל יהודי לפעל למען תהא התורה קימת בעם ישראל, ולכן מי שיש בידו צריך להחזיק ידי לומדי התורה, ולהיות שתף בקיום התורה בישראל.

אוצר החכמה

היסוד השישי - שמירת מצוות ה'

היהודי - שומע בקול ה', שומר חקיו ונוצר מצוותיו, על כל פרטיהם ודקדוקיהם, מצית בנאמנות לכל אשר נצטוה ואינו סר זמין ושמאל. וחובה על היהודי ללמד את כל ההלכות ולבררם לאשורם, לשנן אותם תדיר ולהיות בקי בהם, ולדקדק ולהזהר בהם. ובכל מעשה ובכל תנועה עליו להיות חוקר ובודק אם תואמים הם את ההלכה, וכל צעד ושעל בחייו יהא על פי ה' שלחן ערוך. כפתוב - וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם (במדבר טו, ט).

זהיר הוא היהודי ושומר אורחותיו מכל רע, נשמר מלעבר על אזהרות התורה, כובש את יצרו ועומד איתן בכל נסיון הבא לפניו, ומתרחק מכל נדנוד חטא ועון.

מלבד היות המצוות גזרת מלך, אשר בקיומם מבטא האדם עבדות לה', הרי מצוות התורה כולם הם הנהגות קדושות המקיפות את כל אישיותו של היהודי - הנהגות ישר ומשפט, צדקה וחסד, חמלה ואחווה, עדינות והגינות, קדשה וטהרה. ובעשייתן האדם מתקדש מתעלה ומתרום, כפתוב - למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלהיכם (שם טו, מ).

ואשרי האיש אשר במצוותיו חפץ מאד (תהילים קיב) ונפשו רודפת אחריהם, כפתוב **חכם לב יקח מצוות** (משלי י, ח). והוא שש עליהם כמוצא שלל רב (תהילים קיט), ומשתעשע בהם כדכתיב - ואשתעשע במצוותיה אשר אהבתי (שם).

היסוד השביעי - הליכה בדרכי ה'

היהודי - הולך בדרכי ה' ובנתיבות התורה. ומטל עליו להתבונן במצוות התורה וללמד מהם איזו היא הדרך אשר רוח התורה נוטה הימנה, וכמו שהתפלל דוד המלך - דרכי ה' הודיעני ארחותיה למדני (תהילים כה), הדריכני בנתיבי מצותיה כי בו חפצתי (שם).

קיט). וְכָל אַרְחוֹת חַיִּי הַיְּהוּדִי וְעַנְיָנִי הִנְהִיגְתָּ צָרִיכִים לִהְיוֹת עַל פִּי רַעֲיוֹן וְרוּחַ הַתּוֹרָה, כְּכַתוּב - **וְעָשִׂיתָ הַיָּשָׁר וְהַטּוֹב בְּעֵינֵי ה'** (דברים ו, יח). וְכִמּוֹ שְׁאָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ - **נִרְ לְרֹגְלִי דְבָרֶיךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִּי** (תהילים קיט). וְכַתִּיב - **בְּכָל דְרָכֶיךָ דַּעְהוּ** (משלי ג, ו).

עַל הַיְּהוּדִי לַהֲלֹךְ בְּדַרְכֵּי שֶׁל הַקֶּבֶ"ה בְּמִידוֹת וְהִנְהִיגוֹת, לְתַקֵּן הַלִּיכּוֹתָיו וּלְיָשָׁר תְּכוֹנוֹתָיו. כְּבֵן הַהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי אָבִיו וְחַפֵּץ לְהַדְמוּת אֱלֹהֵי. וְכַתוּב - **וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכֵּי** (דברים כח, ט). וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ - **מָה הוּא נִקְרָא חֲנוּן אִף אֵתָה הֵיָה חֲנוּן, מָה הוּא נִקְרָא רַחוּם אִף אֵתָה הֵיָה רַחוּם, מָה הוּא נִקְרָא קְדוֹשׁ אִף אֵתָה הֵיָה קְדוֹשׁ**. (סוטה יד. רש"י דברים יא, כב). וְאָמְרוּ - **פִּמְלִיא שֶׁל מֶלֶךְ מָה עָלֶיהָ לִהְיוֹת, מַחֲקָה לְמֶלֶךְ** (תו"כ קדושים א).

וְכִלְשׁוֹנוֹ הַזֶּהב שֶׁל מֶרֶן ה'חֲזוֹן אִישׁ' זִיע"א - 'כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְחֻקֶּיהָ נִתְּנוּ לְלַמֵּד מִהֵן מַלְבֵּד פְּרָטִי מִצְוָתוֹ, אֵת חֻפֵּץ ה' מֵאֲתָנוּ בְּהִנְהִיגָתָנוּ, בְּמַעֲשֵׂה וּבְמַחֲשָׁבָה וּבְסִדּוֹר הַמְשָׁכּוֹת בְּכָל הַמַּשְׁגַּא אֲצִלָּנוּ עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וּמִזֶּה לְמַדּוֹ חֲז"ל אֵת תּוֹרַת הַמִּידוֹת, אִם כִּי לֹא נִתְיַחַד לָהֶם דְּבוּר מִיַּחַד, אֲבָל הֵן מַעֲקָר כָּלּוֹת הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה' (קובץ אגרות ח"ג קסה). וְכֵן אָמַר דָּוִד - **מִפְקוּדֶיךָ אֶתְבוֹנוֹן עַל כֵּן שִׁנְאַתִּי כָּל אוֹרַח שְׁקֵר** (תהילים קיט). **גַּם עַדְתֶּיךָ שֶׁעָשִׂיתָ אֲנִשִּׁי עֲצָתִי** (שם).

הִיסוּד הַשְּׁמִינִי - לַעֲשׂוֹת רְצוֹן ה'

הַיְּהוּדִי - אֵינוֹ מְסַתְּפֵק בְּקִיּוֹם מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְהַלִּיכָה בְּדַרְכֵי ה', אֲלֵא אִף מִשְׁתַּדֵּל לִהְיוֹת עוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם גַּם לִפְנֵים מְשׁוֹרֶת הַדִּין. שְׁמֵרֵב הַשְּׁתוֹקְקוֹת וְחִבִּיבוֹת לַהֲשִׁי"ת, חֻפֵּץ הוּא לַעֲשׂוֹת לוֹ נַחַת רוּחַ וּלְהַפִּיק רְצוֹנוֹ, וְכִמּוֹ שְׁאָמַר דָּוִד - **לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֱלֹקֵי חֲפָצִי** (שם מ). וְכָל הִנְהִיגָה אֲשֶׁר נִתֵּן לַעֲמּוֹד עָלֶיהָ בְּסִבְרָא וְהַרְגָּשָׁה שְׁכָךְ הוּא רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ וְתִבְיֵא נַחַת רוּחַ לִפְנֵיו, מְקִיָּם אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה בְּבַחֲיִנַת 'אֵשֶׁה כְּשֶׁרָה שְׁעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֵלָה' (תנא דבי אליהו רבה ט). וְעַנְיָנִי הַיְּהוּדִי נִשְׁוֹאוֹת אֶל ה' לְהָאִיר אֶת עֵינָיו לְדַעַת מָה הוּא רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ וְכִמּוֹ שְׁבִקֵּשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ - **לְמַדְנִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ** (תהילים קמג).

וְאִף הַמִּצְוֹת שֶׁנֶּצְטוּיָנוּ עֲלֵיהֶם, מְקִיָּם אוֹתָם גַּם מִתּוֹךְ הַגִּישָׁה הַנֶּעֱלָה וְהַרומָמָה שֶׁזָּהוּ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ.

הִיסוּד הַתְּשִׁיעִי - לִהְיוֹת שְׁעוֹשֵׂים לִפְנֵי ה'

הַיְּהוּדִי - הוּא בֶן-שְׁעוֹשֵׂים לַה'. עַל הַיְּהוּדִי לְהִתְנַאוֹת לִפְנֵי ה' בְּמִצְוֹת (שבת קלג:), לְקִיָּמָם בְּכָל הַהֲדוּרִים וְהַסְלָסוּלִים וּלְהוֹסִיף עֲלֵיהֶם צִיצִים וּפְרָחִים,

וְכֵן עָלָיו לְקַנּוֹת בְּנַפְשׁוֹ מִידוֹת אֲצִילוֹת, וְלִהְיוֹת חָדוֹר וְאָפוֹף בְּרָגְשׁוֹת עִלְאִיוֹת, וּבִכְךָ יִהְיֶה עֹטֶרֶת תַּפְאֶרֶת לְהַקְבֵּ"ה, וְכִמּוֹ שֶׁאָמַר הַנְּבִיא - **יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר** (ישעיה מט, ג).

בְּנוֹסֶף, עַל הַיְהוּדִי לְהַעֲצִים אֶת אִישִׁיתוֹ וּלְהַתְעַטֵּר בְּקִשּׁוּטֵי רוּמָמוֹת, תַּכְסִּיסי קִדְשָׁה וְסִמְמָנֵי טְהָרָה עַד שֶׁתִּפְעַם בּוֹ רוּחַ ה' וַיְהִי הַקְבֵּ"ה מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ בּוֹ, כְּכַתוּב - **כִּי כָרַם ה' צִבְאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאִישׁ יְהוּדָה נָטַע שְׁעָשׂוּעִיו** (שם ה, ז). וְכִמּוֹ שֶׁמִּתְאָר בְּשִׁיר הַשִּׁירִים יִפְתָּה שֶׁל כְּנָסֶת יִשְׂרָאֵל כִּי צַד הִיא שֶׁעָשׂוּעַ לִפְנֵי הַקְבֵּ"ה בְּרַב מַעֲלָתָה וְזִיו תּוֹאֲרָה.

וּפְסָגַת מִדְרָגָה זוֹ תִּהְיֶה לְעוֹלָם הַבָּא, בּוֹ יִהְיֶה הַקְבֵּ"ה מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ בְּיִשְׂרָאֵל וּמִטִּיל עִמָּהֶם בְּגֵן עֵדֶן (רש"י ויקרא כו, יב).

הַיְסוּד הָעֲשִׂירִי - עַם ה'

הַיְהוּדִי - הוּא בֶּן לָעַם אֲשֶׁר בָּחַר בָּהֶם ה' מִכָּל הָעַמִּים לִהְיוֹת לוֹ לָעַם סְגוּלָה, מִמַּלְכַּת כְּהָנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ (שמות יט, ו). עַם הַנוֹשֵׂא אֶת דָּגְלֵי ה', עַם אֲשֶׁר יַעֲוֶדוּ לְהַתְהַלֵּךְ לִפְנֵיו וּלְהִיּוֹת תַּמִּים עִמּוֹ (בראשית יז, א). וְכִרְתַּת הַקְבֵּ"ה עִמָּנוּ בְּרִית יְדִידוּת וְאַהֲבָה לִהְיוֹת לָנוּ לְאֻלָּקִים, וּלְהַשְׁרוֹת שְׂכִינָתוֹ בְּתוֹכֵנוּ. הוּא יוֹצְרֵנוּ מִלִּפְנֵינוּ וְגוֹאֲלָנוּ, אֲשֶׁר פָּדָה אוֹתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים לְחֵירוֹת עוֹלָם, הֵשָׁם נַפְשָׁנוּ בְּחַיִּים וּמִדְרִיכָנוּ עַל בְּמוֹת אוֹיְבֵינוּ, מְשַׁגֵּיחַ עֲלֵינוּ וּמִרְעִיף עֲלֵינוּ בְּרַכָּה, קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵינוּ וְעוֹנָה לְתַפְלָתָנוּ בְּכָל קְרָאָנוּ אֵלָיו. **אֲשִׁירֵי יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךָ עַם נוֹשֵׁעַ בָּה'** (דברים לג, כט).

עַם יִשְׂרָאֵל הוּא עִמּוֹ חֲבִיבוֹ שֶׁל ה', רוֹצֶה בָּנוּ וְקֹרְבָנוּ לְעִבּוּדָתוֹ, נָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ וּמִשְׁפִּילָנוּ לְהַבִּינָה וְלִסְבֹּר אֶת הַגִּיּוֹנָה. וּמִרוּחַ קִדְשׁוֹ הֶאֱצִיל ה' עֲלֵינוּ וְהִקִּים מִתּוֹכָנוּ נְבִיאִים לְהוֹדִיעַ אֶת דְּבָרוֹ. הִבִּיאָנוּ אֶל נֹה קִדְשׁוֹ וְאָרֶץ נַחֲלָתוֹ, וְהִנְחִיל לָנוּ אֶת יוֹמוֹ - שַׁבַּת קִדְשׁוֹ. וְרוּמָמָנוּ מִכָּל לָשׁוֹן וְנִתְּנָנוּ עֲלִיוֹן עַל כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ לְתַהֲלָה לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת. **אֲשִׁירֵי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ אֲשִׁירֵי הָעַם שֶׁה' אֻלָּקִיו** (תהילים קמד).

חִיבָה יִתְרָה חֲבַב אוֹתָנוּ הַקְבֵּ"ה וּמִחֲשִׁיב אוֹתָנוּ כְּבָנִים, שֶׁנֶּאֱמַר - **בָּנִים אַתֶּם לַה' אֻלָּקִיכֶם** (דברים יד, א), וְשִׁמּוֹ הַגָּדוֹל נִקְרָא עֲלֵינוּ. וּלְמַעַלָּה מִכָּל זֹאת הַקְבֵּ"ה אוֹהֵב אוֹתָנוּ וְחוֹשֵׁק בָּנוּ וּמַעֲנִיק לָנוּ קְרִבָּה וְדִבְקוּת, עַד כְּדֵי שֶׁ-**דְּמוּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב חֲקוּקָה בְּמִוְכָכָה** (בר"ר פב, ב). וְכָתִיב - **הֵן עַל כַּפִּים חֲקִיתִךָ** (ישעיה מט, טז). אָנוּ עִם סִגְלָתוֹ אֲשֶׁר הֶאֱמִירָנוּ בְּרוּמָמוֹת וּקִדְשָׁה, וּמָה נִשְׁגָּב הַדָּבָר שֶׁכְּנָסֶת יִשְׂרָאֵל קְרוּיָה 'כָּלָה' וְרַעֲיָה לְהַקְבֵּ"ה (שִׁיר הַשִּׁירִים),

וּמַעֲטָרְנוּ בְּכַבּוּד וְהָדָר לְהִיּוֹת בְּדַמּוֹת וְצָלָם אֱלֹקִים, עַד כְּדִי כִּן שֶׁ-קָּרָאוּ הַקֶּבֶ"ה לִיעֲקֹב אֶל-ל (בר"ר עט, ח). **אֲשֶׁרִינוּ מֵה טוֹב חֲלָקְנוּ וּמֵה נָעִים גּוֹרְלָנוּ וּמֵה יָפָה יְרוּשָׁתֵנוּ.**
אוצר החכמה
אח"ח 1234567

וְעוֹד נִכּוֹנֵנוּ לָנוּ 'יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ' אֲשֶׁר בָּהֶם יִנַּחֲמֵנוּ ה' - כָּאִישׁ אֲשֶׁר אָמוּ תִּנַּחֲמֵנוּ (ישעיה סו, יג), וְ-**לֵב בָּשָׂר וְרוּחַ חֲדָשָׁה** יִתֵּן בְּקֶרְבָּנוּ (יחזקאל לו, כו), וְ-**כַּמְשׁוֹשׁ חֲתָן עַל כָּלָה** יְשִׁישׁ ה' עָלֵינוּ (ישעיה סב, ה), וְיִרְבֶּה לְהִיטִיב עִמָּנוּ בְּרָכָה עַד בְּלִי דֵי, וְנִטְפּוּ הַהָרִים עָסִיס (יואל ד, יח), וְלִילָה בַּיּוֹם יֵאִיר (ישעיה ל, כו) וְעֲצֻמוֹתֵינוּ כַּדָּשָׁא תִּפְרַחְנָה (שם סו, יד), וְגַם שׁוֹכְנֵי עֶפְרָיִם יִקְיִצוּ וְיִרְבְּנוּ (שם כו, יט). וְנִבְּאוּ בְּנִיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם (יואל ג, א), וְ-**מְלָאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה'** (ישעיה יא, ט).

וּלְמַעַלָּה מִזֶּה 'הָעוֹלָם הַבָּא' אֲשֶׁר עָלִיו נֶאֱמַר - **עֵין לֹא רֹאֶתָה אֱלֹקִים זּוֹלָתָךְ** (ברכות לד:), וְ-**יָפָה שְׁעָה אַחַת שֶׁל קוֹרֵת רוּחַ בְּעוֹלָם הַבָּא, מְכַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה** (אבות ד משנה יז).
וְבוֹ - **צַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעֲטֻרוֹתֵיהֶם בְּרָאשֵׁיהֶם וְנִהְיִין מֵזִיו הַשְּׂכִינָה** (ברכות יז). וְאָמְרוּ חֲז"ל (תענית לא). - **עֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת מַחֹל לְצַדִּיקִים, וְהוּא יוֹשֵׁב בֵּינֵיהֶם בְּגֵן עֵדֶן,** וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵרְאֵה בְּאֶצְבָּעוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כה, ט) - **וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֱלֹקֵינוּ זֶה קוֹיֵנוּ לֹא וַיּוֹשִׁיעֵנו זֶה ה' קוֹיֵנוּ לֹא נִגִּילָה וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ.**
אוצר החכמה
אח"ח 1234567

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

בן מלך - בטחון: מינצברג, נתן יהודה לייב בן אלימלך (4) {} { } עמוד מס: 221 הודפס ע"י אוצר החכמה